

JAK TO VIDĚT TATĚNEK, JAK MAMINKA - 2

Stáda, 06 květen 2015

Ludmila Hamplová se narodila v České Těbově, železniční metropoli země, díky čemuž touží neustále nůkam vlakem. Ve zdejší oblasti je to poměrně časté onemocnění, které je, zdá se, neléčitelné. Proto vlakem vyráží po celé Evropě, nejraději do Polska, které sice patří k země jako naprosto bizarní země, ale Lída ze zkušenosti ví, že je tak bizarní, a je krásná.

Mimo jiné objevuje zdejší módu, autentickou kuchyni a také obrátily gay kluby, což jí zůstalo jako profesionální deformace z absolvovaného studie Gender studies a práce v homosexuálním časopise Lui magazín, kde byla jedinou heterosexuální a vdanou redaktorkou v dalších podobných periodik celého světa.

Kromě toho pracovala i pro Reflex a pravidelně publikuje v Lidových novinách a časopise Žena a život. Věnuje se článkům o módě, životním stylu, zdraví a psychologii, kterou studuje v Brně. Vdala se ve dvaceti letech a rodila ve třicetileté, čímž si podle svého okolí naprosto zničila život. S sestřičkou dcerou Aničkou jsou milovnice zvířat druhu. V tuto chvíli se v jejich minibusu nachází dva psi, dvě kočky (jedna vytažená jako kotě pomocí popelnice je tak drsná, že se jí bojí nejen oba psi, ale i návštěvníci, které do bytu zavítají) a jeden káček jménem Preclík.

Kromě svého manžela miluje ježovku Hercula Poirot, což je jediný muž, kterému by byla ochotna sexuálně podlehnout. Manžel tuto úchylku chápe a toleruje, jen si dává setsakramentský pozor na všechny chlápky v saku a buďťmince, kteří mají přistavěný knír a prochází se okolo jejich domu s hůlkou. - - - - - Jak už jsem hlásala na stránce, jsem prima knížku, kde je velmi zajímavým stylem popisováno jedno mladé manželství. Neodolám, a kousek z ní vám i dnes "obtsknou". A stejně jako minule, pro jednodušší určení, kdo co psal, je to nadepsáno známými znaky - pro ženu, pro muže. A vy budete mít zase nejen možnost čtení, ale i soutěžení o tuhle čest. Tak - jdeme na to: T E L E F O N Můj muž si vždycky myslel, že moc mluví. Navíc mi pravidelně opakovaně zahlcují naprosto nepodstatnými informacemi. "Rád si s tebou promluví o tom, co se stalo dneska na pískovnici, co zase vyvedla naše dcera a jestli všechno snědla, ale dej mi pár minut na vydechnutí, záuřím na mě kolikrát jako raněný akal, když se vrátil z práce a já na něj spustila pár opravdu důležitých věcí o životě naší společné domácnosti. Konečně jsem si chtěla promluvit s někým, kdo dvoutileté dítě, jiná stejně postižená matka, pes, kočka nebo myška. Ale tohle muži nechápou. Zvláště když jsou ženy na "dovolené" doma a oni v práci. Oni celý den mluví, ale náš slovník se omezí na "Pokakala ses?", "Chceš mlíčko?", "Budeme dlat háj", "Těší se na normální konverzaci a ten nechápavý parchant vám pak řekne: "Dej mi pár minut na vydechnutí." Proto jsem se rozhodla svého muže potrestat, aby pochopil, jaký poklad má doma. Mým nástrojem pomsty se stala Petra. Určitě ji znáte. Každá z nás má takovou holkou v práci nebo ve svém okolí. Žena, o které dodnes netuším, jak vlastně dýchá, proto že neustále mluví a pustí vás ke slovu jen tehdy, když jí zaskočí sousto. Petra má ježovku, jednu velkou výhodu. Svou sestru Katku. Ta sice moc nemluví, jak by taky mohla, když vyráží s Petrou, ale zase se ráda směje. Pozvala jsem k nám oba na návštěvu. Našla jsem do nich své nejlepší víno, a když muž dorazil z práce a už se chystal říct tu svou trapnou větu o chvíli na vydechnutí, vstoupil si, že máme návštěvu. Posadila jsem ho ke stolu a dopřála mu ten koncert složený z neustálého mluvení, přerušovaného výbuchy afektovaného smíchu. Nejdříve se ten bídaček snažil utéct s tím, že musí venčit psy. Pak hledal spunt do uší, a padl vyčerpán tím vším hlukem. Asi po hodině jsem holkám zavolala taxíka a ony pak kudy hlasitě opustily náš byt. "Bože, láska, já jsem tak rád, že jsem si vzal právě tebe," řekl mi sám od sebe po odchodu návštěvníka, který obvykle na takové citové výlevy není. Teď se ale proměnil v chápavého a milujícího partnera. Kdyby náhodou zapomněl, jaký poklad má doma, stačí pozvat Petru a Katku. x x x x x "Jsi zrada, víš to?" řekla mi kolegyně, když jsem přerušila telefonování s manželem raménem mobilu na ucho a dál se věnoval psaní textu. "Aha. Hm. Fakt? Jo. No, vidíš to? Taky tě mám rád." Tohle je běžné poště slov, která většinou manželce řeknu během jednoho z asi dvou telefonátů, kterými mě v práci denně pošťastuje. Poště občas obmájují, dělám sled, že jsem ak dbám, aby slova "ahoj" bylo vždy poslední a aby to "Taky tě mám rád" následovala za podobnou větou ze strany manželky. S telefonáty své ženy většinou nakládám jako se sny. Když skončí, v devadesáti devíti případech ze sta jejich obsah ihned zapomenu. Tuhle metodu jsem se naučil od bývalého kolegy Pavla. Ten svůj dotáhl k dokonalosti, když telefon během odkládání na stůl a občas do něj jen zahuřel: "To víš, že tě poslouchám, miláčku, pro mě je vášnivá důležitá, co mi chceš říct." Bylo mi třicet a myslím, že chlap změnil svůj život. Jenom díky ignorování obsahu telefonátů svých přítelkyň jsem s nimi měl klidné a vyrovnané vztahy, navíc považovaly za vstřícného a naslouchajícího muže. Na rozdíl od svého tehdejšího kolegy jsem svůj

partnerkám vÁ¼dy skuteĎnĎ naslouchal. I kdyĎ, Ďme si to na rovinu, naslouchat a vnĎmat, co Ďena Ďíká, je nĎ jinĎho. MĎj tehdeĎ; koleg a Honza je z jinĎho soudku. NaĎe poĎnání povaĎoval stejnĎ jako má souĎasná kolegynĎ za zráĎné, ignorantské a vĎi Ďenám necitlivé. PrávĎ proto mu Ďádný vztah dlouho nevydrĎel. „ProĎ tohle, prosím tĎ, ĎeĎ? Na to se vykaĎli.“ Tyhle vĎty jsme od Honzy slýchali bĎhem jeho telefonátĎ s pĎitelkynĎmi a jenom jsme se na sebe s Pavlem vĎdounĎ šklebili. NaĎe domlouvání, Ďe nemá ĎeĎit, co mu Ďeny do telefonu sdĎlujĎ, jen pĎitakávat, nebral v potaz. Není divu, Ď Pavlovo manĎelství je šĎastné uĎ tĎicet let a to moje také zatím moc nekulhá, Honza je permanentnĎ sám. Ano, uĎ je to tak, ignorance je v tomto pĎípadĎ víc neĎ dobrá cesta ke spokojenĎmu manĎelství. - - - - -

A pokračĎjeme v soutĎĎi - soutĎĎi o nejlepĎ; krátký text na téma, zadané vĎdy tou jednou právĎ publikov kapitolou. Budou ukázkou tĎmi, soutĎĎi se proto o tĎmi knĎky!

SvĎj textík poĎlete e-mailem na adresu daniela zavináĎ kudlanka.cz. Poté bude uveĎejnĎ a budete bodovat, jak se vám líbí. Ten u vĎ; nejúspĎ;Ď; vyhraje návodnou knĎku, Jak pĎeĎit manĎelství!

NezapomeĎte proto uvĎst své jmĎno a adresu...

mj. pro ty, kteĎ by si chtĎli knĎku koupit hned: zde ji najdete: v nakladatelství EPOCHA na eShopu

TakĎe soutĎĎní otázka Ď. 2: jak komunikujete vy, jak ĎeĎite "problĎmy" toho druhĎho?